

ὄψασε τὴν χεῖρά του καὶ εἶπε, Μοὶ φαίνεται ὅτι ἀκούω ἐλαφρὸν κρότον.» Οἱ δύο κύριοι τότε ἐπαυσαν ἀμέσως τὴν ὁμιλίαν, καὶ ἤρχισαν νὰ ἀκροάζωνται. Ἦκουσαν δὲ καθαρὰ ὅτι ὁ μοχλὸς τῆς θύρας ἐσύρθη καὶ ἡ θύρα ἤνοιξε.

— Δὲν φοβεῖσαι, πιστεύω; εἶπεν ὁ ἰατρός.

— Ὅχι, ἀλλὰ τὸ φρονιμώτερον εἶναι νὰ ἴναί τις προσεκτικὸς καὶ προφυλακτικὸς. Λαβόντες δὲ διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἐν τῶν περιστροφῶν καὶ διὰ τῆς ἄλλης κηρίον ἀνημμένον ἐπροχώρησαν εἰς τὸν διάδρομον τὸν φέροντα εἰς τὴν ἐξω θύραν, ἐκεῖ δὲ εἰς τὸ κατώφλιον εἶδον *λευκὴν μορφήν* ἰσταμένην καὶ ἀκίνητον ὡς ἀγαλμα.

— Ποῖος εἶναι ἐκεῖ; ἐφώνησεν ὁ κ. Σῆσμαν.

— Εἰς τὴν φωνὴν ταύτην, ἡ λευκὴ μορφή ἐστράφη πρὸς τοὺς δύο κυρίους καὶ ἐξέφερε βαθεῖαν κραυγὴν. Ἦτο ἡ μικρὰ Χαίδη ἀνυπόδητος μὲ τὸ νυκτικὸν τῆς ὑποκάμισον, ἀτενίζουσα ἐστατικῶς τὸν κ. Σῆσμαν καὶ τὸν φίλον του ἰατρὸν!

— Μοὶ φαίνεται, ὅτι εἶναι ἡ μικρὰ νεροκουβαλήτριά σου—εἶπεν ὁ ἰατρός γελῶν.

(Ἀκολουθεῖ.)

Η ΑΠΟΛΕΣΘΕΙΑ ΟΜΟΛΟΓΙΑ.

Πρὸ τινῶν ἐτῶν, πτωχὴ τις χήρα ἐκάθητο μίαν ἐσπέραν τοῦ θέρους πλησίον τοῦ παραθύρου τῆς καλύβης τῆς πλησίον τῆς Ἰστατο ὁ μικρὸς υἱὸς τῆς, τὸ μόνον τέκνον τῆς, ἀκουμβῶν ἐπὶ τῆς καθέκλας τῆς. Ἡ γυνὴ ἡγάπα τὴν καλύβην τῆς ὅπου εἶχε διέλθῃ πολλὰ ἔτη τῆς ζωῆς τῆς, καὶ τὴν ὅποιαν εἶχεν ἀγοράσει ὁ συζυγὸς τῆς, ὅστις πρὸ ὀλίγων μηνῶν εἶχεν ἀποθάνει. Οὗτος εἶχε φυτεύσει περίξ τῆς ὀπωροφόρα δένδρα, τὰ ὅποια ἦσαν ζωηρότατα καὶ ὑπέσχοντο ἀφθονίαν ἐκλεκτῶν καρπῶν. Ἡ χήρα ἐκάθητο τεθλιμμένη, διότι ἐβλεπεν ὅτι ἦτο ἡ τελευταία ἐσπέρα τὴν ὅποιαν μετὰ τοῦ τέκνου τῆς διήρχετο εἰς τὴν ἀγαπητὴν καλύβην καὶ διότι ὁ οἰκοδεσπότης, παρὰ τοῦ ὁποίου τὴν εἶχον ἀγοράσει, εἶχεν ἀποθάνει, ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ εὗρεν εἰς τὰ βιβλία τοῦ πατρὸς του, ὅτι ὁ ἀνὴρ τῆς χήρας ἐχρεώσται εἰς αὐτὸν 500 τάλληρα, ἀντὶ τῶν ὁποίων κατέσχεσε τὴν καλύβην καὶ τοὺς ἐδίωκεν ἐκεῖθεν. Ἡ χήρα εἶπεν εἰς αὐτὸν ὅτι ὁ ἀνὴρ τῆς εἶχε πληρώσει τὸ χρέος τοῦτο εἰς τὸν πατέρα του, ἐκτὸς μόνον 50 τάλληρα, τὰ ὅποια ἀκόμη ὤφειλεν. Οὗτος τότε τῆς ἐζήτησε νὰ παρουσιάσῃ τὰς ἀποδείξεις τῆς πληρωμῆς, ἀλλ' ἡ χήρα δὲν ἠδυνήθη νὰ εὕρῃ τὸ βιβλίον τοῦ συζύγου τῆς, ὅπου αὐταὶ ὑπῆρχον, ἀν καὶ τὸ ἐζήτησεν εἰς πᾶσαν γωνίαν τῆς καλύβης· ὅθεν τὴν ἐπομένῃν πρωΐαν ἐπρεπε νὰ ἀπέλθουν τῆς καλύβης, χωρὶς νὰ ἔχουν ποῦ νὰ καταφύγουν.

Ἡ χήρα ἦτο εὐσεβὴς γυνή, καὶ ὁ υἱὸς τῆς, ἀν καὶ πολὺ μικρὸς, ἦτο πιστὸς εἰς τὸν Χριστόν, καὶ ἤξευρε τὴν ὠφέλειαν τῆς προσευχῆς· ὅθεν εἶπεν εἰς τὴν μητέρα του· ἀδὲν νομίζεις ὅτι ἀν προσευχηθῶμεν εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν ἐν τῇ θλίψει μας, αὐτὸς θὰ μᾶς βοηθήσῃ; Μάλιστα τέκνον μου· καὶ ἀμέσως ἐγονυπέτησαν, καὶ τὸ παιδίον προσυχήθη ἐν κατανόξει μίαν μικρὰν προσυχήν, καὶ ἐζήτησε παρὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ νὰ τοὺς βοηθήσῃ καὶ νὰ μὴ ἀφήσῃ νὰ διωχθοῦν ἐκ τῆς καλύβης των, ἢ τοῦλάχιστον νὰ τοὺς δειξῇ ποῦ νὰ καταφύγουν.

Ὅταν τὸ παιδίον ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν προσυχήν, τὸ πρῶτον πρᾶγμα τὸ ὁποῖον εἶδεν ἦτο μία μεγάλη Ἀκρίδα, ἣτις ἐμβῆκεν ἀπὸ τὸ παράθυρον· ἐπροσπάθησε λοιπὸν νὰ τὴν πιάσῃ, ἀλλὰ τὸν διέφυγε πηδῶσα ἀπὸ τόπου εἰς τόπον· ἐπὶ τέλους ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ πατώματος καὶ ἐτρέπασεν ὑποκάτω ἐνὸς κιβωτίου τὸ ὁποῖον ἦτο πλησίον τοῦ τοίχου· τότε παρεκάλεσε τὴν μητέρα του νὰ παραμερίσῃ ὀλίγον αὐτὸ ἀπὸ τὸν τοίχον. Ἐνῶ δὲ αὕτη μετετόπιζε τὸ κιβώτιον, ἤκουσε νὰ πέσῃ τι ἐπὶ τοῦ πατώματος, ἠπλώσε λοιπὸν τὴν χεῖρά τῆς διὰ νὰ λάβῃ τὸ πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἔπεσε, καὶ τί νομίζετε ὅτι ἦτο τοῦτο; ἦτο τὸ ἀπολεσθὲν βιβλίον· ἀμέσως τὸ ἤνοιξε καὶ εὗρε σημείωσιν, ὅτι τὸ χρέος τῶν 500 ταλ. ἦτο ἐξωφλημένον· παρευθὺς ἔτρεξεν εἰς τὸν ἀνθρώπον, ὅστις εἶχε διατάξει νὰ κενωθῇ ἡ καλύβη καὶ νὰ πωληθῇ, καὶ ἐπέδειξε τὰς ἀποδείξεις. Ὅτε δὲ αὐτὸς ἔμαθε μὲ ποῖον τρόπον εὗρέθη τὸ βιβλίον, ἐθαύμασε τόσο μὲ τὸν τρόπον τῆς θείας Προνοίας εἰς τὸ νὰ σώσῃ τὴν πτωχὴν χήραν, ὥστε ἐχάρισεν εἰς αὐτὴν καὶ τὰ 50 τάλληρα τὰ ὅποια ἀκόμη τῷ ὤφειλε. Πόσον ταχέως ὁ Ἰησοῦς ἤκουσε τὴν προσυχήν τοῦ μικροῦ παιδίου! ἡ ἀκρίδα ἐστάλη παρ' αὐτοῦ ὡς ἄγγελος, διὰ νὰ εἴπῃ εἰς αὐτοὺς ποῦ ἦτο τὸ ἀπολεσθὲν βιβλίον.

Μικροὶ μου ἀναγνώσται, ὁ σκοπὸς μου τοῦ νὰ σᾶς διηγηθῶ ταύτην τὴν ἱστορίαν εἶναι, νὰ σᾶς συστήσω νὰ γίνητε πιστοὶ καὶ εὐσεβεῖς πρὸς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, ὅστις δίδει ἀκράσιν εἰς τὰς προσευχὰς τῶν μικρῶν παιδίων καὶ τὰ ἐλευθερῶνει ἀπὸ πᾶσαν δυσκολίαν, ὅταν καταφεύγουν πρὸς αὐτὸν ἐν προσευχῇ. Ἐνθυμεῖσθε, φίλοι μου, ὅτι ἐπὶ τῆς γῆς δὲν ὑπάρχει ἀσφάλεια μήτε εἰς γέροντας μήτε εἰς νέους. Κάμετε λοιπὸν καταφύγιόν σας τὸν Χριστόν, ὅστις εἶναι ἄξιός νὰ ἐπαινηθῆται παρ' ὅλων μὲ τοῦτο τὸ δίστιχον,

Ὁ Ἰησοῦς εἶναι τὸ καταφύγιόν μου

Ἐβαλε τὴν ζωὴν αὐτοῦ διὰ τὴν λύτρωσίν μου.